

derved, at han var en god Sammensmelter; han vilde i og for sig en anden Vej end den, han gik, men paa Grund af hans gode Sammensmelterfindelag, bevarede han sin Tilbøjelighed hos sig selv og lod det ærede Medlem fra Møen (Vojfen) føre i denne Sag som i saa mange andre. Det skulde ikke undre mig, om mange andre Medlemmer af det høje Flertal havde den samme Anskuelse, at det i og for sig var rigtigt, hvad Mindretallet her foreslog, og at det vilde være rigtigt at tage forfægtigt paa disse Forhold, men at de som gode Sammensmeltere dog vilde lade det gaa. Det er jo rigtig nok noget, som man ikke kan se uden paa Folk. (Afbrydelse.) Ja, jeg tror, at det ærede Medlem der tager fejl, naar han mente, at det kun var Hjertet, og ikke Forstanden, der var med Mindretallet. Jeg troede nu, at det turde være alene Forstanden og ikke Hjertet, der her maatte være Tale om, ligesom det ogsaa maatte være Forstanden og ikke Hjertet, der havde noget at bestille med Ordningen af disse Statterforhold, vi havde for i Gaar. Jeg ved nu godt, hvad man vil sige til Forsvar for alligevel at gaa med til den ærede Ordførers og den høitæredede Ministers dyre Banegaardsforslag. Man vil tale om det onfselige i at komme til Jærnbanebygning i al Almindelighed omkring i Landet. Man ønsker en betydelig Udvikling i den Retning, og naar man ønsker dette, maa man gaa til et saakaldt Kompromis og indrømme, at skal der bygges Jærnbaner paa andre Steder i Landet, maa det være i Forbindelse med de Anlæg, her er Tale om i Nærheden af Kjøbenhavn og med Ordningen af selve de kjøbenhavnske Banegaardsforhold. Man siger, at det vel kan være rigtigt, som her er blevet foreslaaet, at gaa smaat frem, men da Ministeren ikke vil det, men forlanger mere, da han — og det er Kærnepunktet her — ikke vil gaa ind paa de foreliggende Planer, maa vi binde os og finde os deri. Det er imidlertid, efter min Mening, en daarlig Grund. Man kan nemlig ikke sige, hvad Ministeren vil gaa ind paa, naar man paa Forhaand siger, hvad man vil give ham. Naar man først lover ham Gennemførelsen af hans Plan, Realisationen af hans Ideer, kan det ikke nytte noget, man bagefter siger, at det kan man ikke gaa ind paa. Nej, over for det kan ingen bestemt sige, hvad Ministeren ellers vil gaa ind paa, og den ærede Minister kan heller ikke selv sige det. Jeg ved godt, at nu siger den ærede Minister: Jeg gaar aldrig ind paa denne Plan, paa den lille, den jubfidiære Plan, som vi ere vante til at

kalde den. Jeg gaar aldrig ind paa den, vil den ærede Minister sige, og det kan han sagtens sige nu, naar han ikke behøver at gøre det. Det er noget helt andet, naar der først er kommet en hel ny Forudsætningsrække frem. Ærede Medlemmer kunne ikke bedømme, hvad Ministeren vilde have sagt, hvis dette Tings Flertal havde staaet paa dette: Længere gaa vi ikke! Naar dette Ting havde taget det Standpunkt, havde Spørgsmaalet foreligget for Ministeren i en anden Form, og hans Afgørelse vilde være bleven en anden. Saa vilde der have været et Enten—eller: Enten vilde han saa have sagt, jeg skal se, om jeg kan saa noget ud af det, jeg skal se, om jeg kan afhjælpe de aller værste Ulemper, og lægge et System til Rette, som kan være brugeligt for en Tid, og som altid kan danne et nyttigt Led af det hele, eller han vilde have sagt, nej, jeg kan ikke gaa ind derpaa. Valget stod saa for ham imellem det: Vil jeg, eller vil jeg ikke? Jeg har dog en betydelig Tilbøjelighed til at tro, at den ærede Minister maatte komme til at standse ved at sige: Jeg vil dog nok tage mod det lille Fremstridt og se til, hvad Fremtiden kan bringe. Ser de, mine Herrer, det er ikke alene det, at det nuværende Projekt med den smukke Forklaring, som det ærede Medlem fra Møen giver af Overenskomsten, repræsenterer en meget større Kapital, end vi formene, der kan og bør anvendes i dette Djemed — Tallene have fuset os saa tit omkring Dreene, at jeg ikke skal remse dem yderligere op; de ere vistnok vel kendte, disse mange store, runde Tal, for alle de Medlemmer, som interessere sig for dem — men lige saa sikkert er det, at vi ere ikke færdige med disse Tal. Dermed er Planen ikke færdig, og den ærede Minister erkender heller ikke, at Planen er færdig dermed. Dermed have vi staaet et Afløb for Godsbejrgelsen, men Spørgsmaalet om de kjøbenhavnske Banegaardsforhold vil dukke op igen med forskellige yderligere Krav: en Personbanegaard, Boulevardbanen, Forandringer af Niveaue Overførsler, ja en hel Række Anlæg staa tilbage, og det er aldeles utvivlsomt, efterat man har begyndt paa Ministerens Plan, modificeret af det ærede Medlem for Møen, at de 2 Herrer's Planer ville lægge et saadant Tryk paa dette Ting, at jeg ikke tror, at det vil have Modstandsraft nok til ret længe at forsvare sig mod at gaa videre i samme Retning. Ærede Medlemmer ville da let ogsaa kunne opriske i Grindringen de Tal, der bliver Tale om, naar vi saa disse forskellige Anlæg, som naturlig knytte sig til det, der allerede er en Begyndelse til.